

samme Sted, hvor Hoven har været udkastet. Det er at mærke, at Armene udgives med Binden sjæns paa Vuens Bagside og indbrages mod Binden for derved, at opnaa den for hele Redskabets Udspilling nødvendige Modstand, hvilken desuden suppleres ved Brugten af en i hver Vaads Vægfide udlagt lang Aare. Naar Opstillingen har fundet Sted, Fiffen er udtagen og Garnet renset for Paahæng af Græde, hvilket, medens Vaadene drive for Binden, kun optager 1 eller faa Minuter, udgives Garnet til det paafølgende Dræt, og saaledes fortsættes, — af øvede Fiskere med en beundringsværdig Færdighed, — paa samme Linie saalænge Forholdene tillade det, og Fangsten lykkes; hvis ikke roer man op igjen og forandrer Plads til en ny Drætlinie. Tøvrigt kunne flere Hold Vaad godt følge efter hverandre paa samme Linie og det siges endog, at det 2det Vaad ikke ualmindelig faaer bedre Fangst end det første. Fisseriet foregaar i Reglen om Natten, men kan vel under visse Omstændigheder ogsaa lase lidt af sig om Dagen. Det behøver neppe nærmere Forklaring, at det vilde være upraktisk og ialtsald vanstelig og meget bekosteligere at drage Pulsvaad til Vaadene, som da maatte befæstes med solide Ankere, ligesom der for Dragningen maatte 1 Mand til paa hver Vaad, eller ogsaa Garnet maatte vindes ind ved et Spil. Skøndt Vaaddets Dragning til Vaaden har Udfigt til at give bedre Fangst end den modsatte Fremgangsmaade, saa svarer det ligefrem Regning at holde fast ved denne, paa Grund af det ved den anden foranledigede Tidstab (førre Dræt) og den større Bekostning. Det vil ogsaa staa enhver Sagkyndig klart, at denne Omgangsmaade gjør det muligt at bruge Vaaddet paa enhver Slags Bund, uden Hindring af høj Tang, der under Dragningen, hvis Vaaddet ellers kunde slæbes frem, vilde sno det, eller af Klovertang og Sten, som vilde rive det itu, og at den fremdeles tilføder Brugten paa det dybere Vand, hvor Fisseren er hindret i forud med nogen større Sikkerhed at iagttage Vundens Bestaendighed.

Egenhederne, der adskillige Bøtvaadde fra det foregaaende, ere — bortset fra Størrelsen af Vaaddet, der ikke overstrider en Dybde af 16 Alen i Indgangen til Hoven og ifølge Lov 22de Marts 1867 § 4 i Armegarnet ikke maa være af mindre Dybde end 12 Alen, — som oven bemærket, ene at søge i den forskellige Brugsmaade. Medens der nemlig vel ikke er det Mindste i Vejen for at anvende Bøtvaadde efter den oven beskrevne normale Pulsfiskemethode med 2 Vaade, saa bruges ved dets Anvendelse ordentligvis kun 1 Vaad, som kan føre det mindre Redskab med 2 à 3 Mand, og under gunstige Omstændigheder lader det sig gjøre at drage Vaaddet til Vaaden, hvilket dog ikke har været tilladt forend siden Loven af 1867, se det nys citerede Lovsted; indtil da var Vaadens Dragning til Vaaddet lovbeslaet. Naar man vil gjøre Dræt med dette Redskab og er kommen paa den dertil bestemte Plads, udkastes først en Botte, Kar eller Træanker, overhovedet noget, som toner højt paa Vandfladen som Mærke, forat det i Mærket kan ses; dertil befæstes og derfra udroes først den ene Armeline op i Binden, denne et Par Streger nær; dernæst udgives Vaaddet i en svag Bue med Binden paa Bagsiden, og fra den sidste Stykke (der holder Armens Ende udspilet) føres den anden Armeline sjæns med Binden tilbage til Botten eller Mærket, som nu indtages i Vaaden. Denne drages da mod Vaaddet, der efterhaanden indtages, hvorefter der fortsættes med de følgende Kast i en Linie ned med Binden, eller med forandret Plads efter Omstændighederne, som nys for Pulsvaadde forklaret. Underledes, naar Vaaddet, som i de sidste 8 Aar tilladt, skal drages til Vaaden: da udkastes først et Anker eller Drag, stærkt nok til at modstaa den Kraft, der hører til Vaaddets Dragning, derpaa Botten, og saa gaar det fremdeles som nys forklaret; — ved Tilbagekomst til Botten efter Vaaddets Udfastning drages da Vaaddet til Vaaden, som ved Ankeret har fast Holdpunkt. Man kan nu gjøre flere, ja mange Dræt for det samme Ankerkast, saaledes som ved næste Vaad skal forklares, eller lette Ankeret og søge ny Plads. Ved begge disse Brugsmaader er det rigtigt, naar man har begyndt Indtagning af Armene, at gjøre Pulsdrag mellem disse, for at gjenne Fiffen mod Indgangen til Hoven. Vi bede mærket, at den Omstændighed, at ved Pulsvaadmetoden begge Arme og Liner fra de to Vaade udgives samtidig, medens Bøtvaadets Liner og Arme udføres den ene efter den anden, ikke bevirker, at den første Fiskemaade gaar raslere fra Haanden eller forøger Antallet af Dræt i samme Tid fremfor den sidste.

Som Bøtvaadet er en mindre, saa er Aleankervaadde eller Alesnurvaadde atter en endnu mindre, og Ale-Sand- og Landdragningsvaadde den mindste Udgave af Pulsvaadde. I Henseende til disse Redskabers tekniske Indretning maa man ikke lade sig lede vild af de forskellige Navne, hvilke, som foran anført, kun hidrøre fra de forskellige Brugsmaader. Anker-vaadde, hvis Anvendelse bedst finder Sted paa mindre Dybder af 1—2 Favne Vand, bruges paa selsomme Maade som nys er forklaret om Bøtvaad, naar dette drages til Vaaden, saaledes at Ankeret danner et Centrum, hvortil Drættet ffer gennem Radier, saa lange som Linerne kunde række ud; dette Centrums Omkreds kan, naar Forholdene vise sig gunstige, gjenuevdrages med Fordel i indtil 20 eller endnu flere Dræt, og det er disse, Centrummet omløbende (om-snurrende) Dræt, der have fremkaldt Navnet „Snurrevaad“. Det er imidlertid indlysende, at Redskabet, der kun fordrer 1 Vaad og 2 Mand, ogsaa kan bruges efter Puls- og Bøtvaadsmetoden. Maaflø det kunde bidrage til Tydeliggjørelse efter det Foranstørte at recapitulere som det Egenommelige ved: